

Testimoni d'una infermera a l'UCI

Ds, 25/04/2020 per Catalunya Religió

([Bisbat de Vic](#)) **Sara Palmés** és infermera a l'Hospital d'Igualada i, com tots els sanitaris, ho dona tot per atendre als seus pacients, exposant la seva pròpia salut. La Sara explica el seu testimoni viscut des de la fe: "els cuido com si el mateix Jesús estigués connectat a un respirador".

Sóc la Sara Palmés, tinc 26 anys i treballa d'infermera a l'UCI de l'Hospital d'Igualada. Visc amb el meu marit a Igualada i tots dos ens vàrem contagiar del COVID-19. Va ser quan van començar a arribar casos greus a l'hospital i van confinar la ciutat d'Igualada; vaig treballar molts dies seguits. Encara no estàvem preparats per tot el que havia d'arribar, cada hora que passava canviàvem els protocols; i vam anar construint el que ara és l'Hospital d'Igualada dins d'aquell caos inicial. Llavors, el dia 16 de març, vaig començar a tenir símptomes (gràcies a Déu, lleus), em van fer la prova i va sortir positiva. Vaig estar a casa confinada dues setmanes fins que els símptomes varen remetre i em van repetir el test, que va sortir negatiu. Ara, estic treballant a l'UCI des de l'1 d'abril. L'Hospital ha canviat totalment, ens hem reorganitzat, i hem hagut d'adaptar-nos a una situació que mai no haguéssim pensat.

En el meu dia a dia d'infermera, tracto amb moltes persones i amb les seves famílies. A l'UCI, uns es recuperen, però altres no. M'agrada acompanyar-los en aquests moments tan durs que viuen. Amb uns, celebro la vida i dono gràcies a Déu. Amb altres, acompanyo en el sentiment i prego a Déu per les ànimes dels que ens deixen. La diferència amb el COVID-19 és que no puc fer aquest seguiment amb les famílies. Quan hi ha un pacient greu a l'UCI, normalment no pots parlar amb ell, ja que està intubat i connectat a un ventilador mecànic. És la família que m'explica les coses que ha fet aquella persona a la seva vida, què li agrada, qui estima, etc... I també és amb ells que visc el dol de la pèrdua i intento acompanyar-los. Ara, cuido pacients dels quals no sé la seva història, no sé d'on venen, ni qui

són. Però llavors, imagino que tots són Jesús, i els cuido com si el mateix Jesús estigués connectat a un respirador. Ja intentava fer-ho abans del COVID, però ara, aquests dies, ho visc amb més intensitat. No sóc perfecta, intento ser millor cada dia, però per Jesús ho donaria tot, i això és el que intento fer cada dia a la feina.

Una altra cosa que m'ha ajudat molt a aprofundir en la fe aquests dies és la comunitat parroquial que hem creat en la distància. Mn. Xavier Bisbal va fer una llista, de difusió per WhatsApp, de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada. Cada matí, ens envia notícies d'altres feligresos, informació de diferents tipus, les intencions per les quals ofereix la missa, i links per on hem pogut seguir els oficis i celebracions tots aquests dies. Em sorprèn molt com abans d'aquesta crisi, anàvem a la parròquia a la missa dominical i ni tan sols saludàvem als qui s'asseien a prop nostre. No sabíem qui eren, de què treballen, si són feliços, què els angoixa... Ara, a través del grup de difusió, ens estem adonant de la realitat dins la nostra mateixa parròquia; una realitat que abans, quan ens vèiem cara a cara, desconeixíem. Ara, preguem els uns pels altres i estem fent una comunitat cristiana en la distància. Estem construint l'Església a cada llar i crec que això és preciós. Reso perquè, quan acabi la pandèmia, aquesta comunitat segueixi a la nostra parròquia i que, quan ens vegem cara a cara, puguem conèixer-nos, parlar i pregar entre germans.

Envio un missatge d'ànims, esperança i fe a tots els lectors. Des de les vostres llars, des de la vostra feina, des de l'hospital, sigueu on sigueu... el bon Jesús és amb nosaltres, no ens abandona! Sapiguem rebre'l dins el nostre cor sense por, oferir-li el patiment, i celebrar amb fe i esperança la seva resurrecció! Ell és viu, Al·leluia!